

Napříč Togem

Sedím v autě na kraji silnice a koukám do savany. V dálce planou ohně a pastýři shánějí stáda do ohrad z křoví. Nade mnou je noční africké nebe. Hvězdy jsou tak blízko, jako by na mě padaly. Zdá se mi, že si na ně mohu dosáhnout.

Vypínám motor a poslouchám poprvé v životě nefalšované rytmické bubnování Afriky. Vesnice se připravuje k večerní slavnosti a k tanci.

.....

Voněla africky. Je to směs kouře ze dřeva, vůně trávy, kravinců i potu lidí. Tady jsem to cítil po prvně. Není to úplně nepříjemná vůně. Dokonce mírně vzrušující.

Bubnování bylo už rychlejší i hlasitější. Lidé utvořili velký kolo a různě křepčili. Kalebasa prošla několikrát kolem a nikdy nebyla prázdná, asi ji za rohem doplňovali. Bylo mi blaze, byl jsem v Africe. Docházelo mi, že můj sen z mládí je skutečnost. Prsty jsem si bubnoval do rytmu. Ženy se na mě usmívali, začaly se mě zdát koukatelný. A to se mělo za pár hodin ještě hodně změnit. Během noci a pak další dny, kdy jsem s nimi slavil toho jejich bůžka plodnosti woodoo, se kolem mě vyskytovaly už jen samé ladné, černé africké krasavice. Tancovali a hodovali jsme dva dny a dvě noci.

Boubacar

Boubacar mi navrhoval ubytování v hotelu. Protestoval jsem. Chtěl jsem bydlet u něho. Chtěl jsem poznat, jak opravdu Afričané žijí. To z hotelu dost dobře nejde.

Bydlel v hliněném domě bez elektřiny, dost daleko od centra města. Byl určen ke zbourání. Některé nové domy už tam v ulici stály. Tedy, když říkám domy je to mírně nadnesené. Chýše splácané z nepálených cihel. Střecha z pozinkovaného vlnitého plechu. Za deště hrozný randál, v poledne vedro k nevydržení.

Představil mě své první manželce. Na hlavě měla také ten módní účes; anténky a la sputnik.

Sluha Prosper mně donesl kýbl s vodou na umytí a ukázal kde je toaleta. Byla to asi metr a půl vysoká zeď z vysušených cihel, dešť už dosti omoklá, kolem betonové desky s dírou cca 12 cm uprostřed. Při mytí mě děti ze sousedství zvědavě okukovali. Ti menší viděly bělocha poprvé. Ta díra v desce sloužila i jako WC. Toaletní papír nebyl. Používá se konvička s vodou a konečník se omývá opačnou rukou než tou, kterou se jí. Já se myl levou.

Lžíce se tu nepoužívají. Jedí ze společné mísy rukama. Nevypadá to zle. Ruce si všichni před jídlem umyjí v jedné plechovce s vodou. Nějak jsem si na to ani později nezvykl, bylo tam na můj vkus těch cizích rukou mnoho. I když mi dali porci zvlášť na plechový talíř, vždy se našel některý ten bratranec, kterými mi neomaleně do talíře rukou hrábnul.

Jednou později, to už jsme těžili zlato, se náš geolog večer u ohně rozzlobeně ohnal po komárovi a pronesl památnou větu, která pak zlidověla: „Do pr... ty moskyti už žerou jako bratrancei.“